

Rigsdagstidende.

1850. Forhandlingerne paa Folkethinget. № 13.

Anden Sæssion.

5te Møde.

Løvedagen den 12te October.

(Fortf.)

Fenger (fortf.): En saadan Betragtning finder, mine Herrer! ved første Diekast let Indgang hos Enhver, men, dersom vi nu vil undersøge, hvori da disse høie Byrder bestaae, som Kjøbstæderne bære, da finde vi, mine Herrer! at Kjøbstædernes Afgifter nu i det væsentligste indskrænke sig til 2 eller 3, nemlig for det Første Bygningsafgiften, som er en Skat, der ingenlunde er høi og vil kunne æqvivalere Hartkorn=Statten, og som desuden udredes ligesaavel af Bygninger paa Landet, naar de ikke netop bruges til Jordbrug; altsaa denne Afgift er ikke paa nogen Maade prægraverende; dernæst er der den i sidste Rigsdag vedtagne Lignings=skat, som er en stor Bagatel, og endelig, mine Herrer! den Skat, som nu her foreslaaes affkaffet, nemlig Consumtionen. Naar vi nu altsaa sige, at Consumtionen skal hæves, saa have vi jo netop derved hævet en stor Hindring mod Næringsfrihedens Indførelse paa Landet, saa kunne vi sige til Kjøbstæderne: nu staae I paa samme Fod som det øvrige Land; — nu er der ingen Grund mere til, at I skulle leve paa det øvrige Lands Beføstning. Dette, mine Herrer! er i mine Dine et overordentligt og vigtigt Formaal, og jeg troer derfor, at den Lov, som nu her foreligger, vil kunne have en stor og væsentlig Betydning for os, forsaavidt den bebuder os, at den sidste Hindring for Affkaffelsen af disse Privilegier paa denne Maade er hævet. Men, mine Herrer! nu vilde det unægteligt være meget sørgeligt, om man skulde lade staae i Loven en Bestemmelse, som vilde berøve denne sin væsentligste Fordeel, og dette vil man efter min Anskuelse gjøre, naar man vedligeholder

Consumtionen for Kjøbenhavn; thi da vil man jo altid kunne sige det samme paa Kjøbenhavns Vegne, som paa Kjøbstædernes Vegne, da vil man jo altid kunne sige, at Kjøbenhavn betaler denne høiere Skat, og altsaa maa den jo ogsaa beholde sine Kjøbstæders Rettigheder, og altsaa kan heller ikke godt fradrages Noget paa de øvrige Kjøbstæder. Derfor, mine Herrer! er det i mine Dine en absolut Nødvendighed, at Consumtionen ogsaa bliver hævet for Kjøbenhavn. Naar, der da atter er Spørgsmaal om, hvorvidt dette bør skee strax, da er jeg, som de fleste andre Talere, som her have yttret sig, naturligvis enig i, at det kun bør skee, forsaavidt som Statens nærværende finantzielle Tilstand tillader det, og jeg troer, at Ministeriet har fremført tilstrækkeligt gyldige Grunde for, at det vil have stor Betænkelse i dette Dieblisk under vor nuværende Tilstand at berøve Staten en saa vigtig Indtægt, men det er ligesuldt nødvendigt, at der gives en Garantie for, at det ikke er en Afgift, som skal opkræves for bestandig. Man kunde da spørge, hvorledes skal da en saadan Garantie være, og jeg kommer da til i saa Henseende at fremføre et Forslag, som jeg griber Leilighed til at bringe her paa Bane, det nemlig, at Consumtionen fremtidigt stilles i et noget andet Forhold, end den hidtil har vilst sig. Jeg er ledet hertil derved, at der i den Afhandling, som af Finantsministeren er meddeelt, findes benyttet et Argument for Consumtionens Vedbliven i Kjøbenhavn, som i mine Dine er urigtigt. Argumentet er dette, at i flere forskellige Lande, navnlig i Preussen og Frankrig, har man bibeholdt den samme Grad af Ulighed, der har man ligeledes bibeholdt Consumtionen i store Byer og affkaffet den i de smaa. Den ærede Finantsminister vil imidlertid uden tvivl indrømme, at Preussens Exempel ikke passer